

"אין תחליף לחיבוק של המורה וליד הרכה שלה המונחת על הכתף" (ק' אימא של תלמיד) ובכל זאת המורה שרון (שם בדוי) מצאה את הדרך המיוחדת שלה לחבק את ה' התלמיד שלה ואת הוריו, גם בתקופת הריחוק, ושרון איננה היחידה.

בעוד כמה שנים כשנספר על תקופת הקורונה יהיו לכל אחד מאיתנו סיפורים, אשר יתארו חוויות מכוננות של קשר משמעותי בין מורים ותלמידים. תקופה זו חשפה עד כמה חשובות ים המורות ים בחיי הילדים ועד כמה הקשר של מורה וילדים הוא גורם הבונה את החוסן שלהם.

מה עושה את הקשר הזה למיוחד וחשוב? קשר משמעותי עם מורה מחזק את תחושת הביטחון של הילד. ואת תחושת המסוגלות שלו.ה, ובכך מאפשר לו.ה התמודדות טובה יותר עם המציאות המורכבת שבה כולנו חיים. בנוסף, כאשר המורות ים דואגות ים שהקשר בין הילדות ים לבין עצמן ים יימשך במרחב הווירטואלי כמו גם במרחבים פיסיים, הן ים בונות ים עבור הילדים שהן ים תחושת שייכות שהיא כה חשובה להם, ומונעות מצב בו הם עלולים לשקוע אל שוטטות ברשתות חברתיות וצפייה בטלוויזיה, אשר יוצרות בדידות, התבודדות ובמקרים קיצוניים גם בעיות רגשיות וחברתיות.

המלאכה העדינה והמורכבת של מציאת הדרך אל כל ילד ואל הכתה כקבוצה לצד תקשורת פתוחה ורציפה עם ההורים היא זו שעוד כמה שנים תהיה במרכז סיפור תקופת הקורונה.

אם נחזור לסיפור של שרון – נוכל לראות כיצד א' שחוה את התקופה בחרדות מפני המחלה ובבדידות חברתית, החל לפתח רגשות שליליים שגרמו להתנהגות הימנעותית. ההורים של א' תלו את תקוותם בשרון, והיא מצאה את הדרך לחבק ולסייע לו יחד עם ההורים להתגבר. היום א' מגיע לביה"ס, משתלב חברתית, לומד ומתקדם. "הכל בזכות התבונה והאהבה של שרון שלנו..." כמו שסיכמה אימו.

אני כמנהלת, ושואלת את עצמי האם אני דואגת לשרון כפי שהיא דואגת לתלמידיה? ומקווה שכאשר המורות ים חברות וחברי הצוות שלנו בביה"ס, יסתכלו אחורה אל התקופה הזו הם יוכלו לומר, ששמתי יד רכה על הכתף שלהן ים, שהחוסן שלהן ים היה חשוב לי, שיצרתי עבורן ים סביבה בטוחה שאפשרה להן להיוועץ, להיעזר להיתמך ולעזור לאחרות ים ושדאגתי לקשר, חברי ומקצועי, של כולנו.

אני מתבוננת על הצוות שלי ומתרגשת יום יום מהנתינה שלהן ים עם לב ונשמה, מהמגע האישי, ומן הרגישות לכל ילדי וילדה. תקופת הקורונה רק מבליטה את התמונה הרחבה של עולמן ים המסור והאחראי של המורות והמורים שלנו, ואני מוקסמת ומלאת התפעלות מהניסים והנפלאות שהן ים מחוללים בעזרת עבודה מאומצת באהבה ומסירות.

אני רוצה לחשוב שאצלנו כל יום הוא יום המורה ושהמורות.ים שלנו מרגישות.ים יומיום שרואים אותן.ם ומעריכות.ים אותן.ם . אני מקווה שהן.ם יודעות.ים שאנחנו כולנו: הורים, אנשי הרשות, והציבור כולו מוקירים להן.ם תודה על כך שהן.ם מגדלות.ים באהבה אינסופית את האוצר היקר מפז-הילדים של כולנו.

רוצה להודות להן.ם

ולהבטיח להן.ם שילדות.ים אלה יזכרו אותן.ם כמי שהיו שם עבורן.ם, ממש כפי שאני זוכרת ומוקירה עד היום את המורה בתיה סלומון שהייתה המחנכת שלי בכיתות א-ג בביה"ס סאלד בירושלים והייתה נוכחת שם בשבילי כשהייתי זקוקה לה.

בתיה פינקלשטיין, מנהלת בית הספר הר-אדר